

## Arrest

nr. 296 242 van 25 oktober 2023  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN  
Eugène Plaskysquare 92-94/2  
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 juli 2023.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. MASSIN.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 augustus 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.*

2. Uit het administratief dossier (aanvraag derde landen Duitsland, CEDOCA, 19 augustus 2022, map 7) blijkt dat aan verzoekende partij op 9 oktober 2015 de vluchtelingenstatus toegekend werd. Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. In dit kader wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatie-richtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partij bevestigt dat er haar in 2018 een verblijfsvergunning toegekend werd. Verzoekende partij toont niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar Duitsland er niet in zal slagen om haar verblijfsvergunning te vernieuwen en dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland, dat de bescherming die haar in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn waardoor zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Het loutere feit dat haar verblijfsvergunning verlopen is, volstaat niet om te besluiten dat zij niet meer over internationale bescherming beschikt. Het is aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden Duitsland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling

*niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.*

*In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.*

*5. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland wordt vastgesteld.*

*Uit het AIDA-rapport (update 2022) waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota blijkt niet dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen Duitse onderdanen en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat er geen beperkingen zijn op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden (p. 197), dat zij op dezelfde wijze als Duitse onderdanen toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 203), onderwijs (p. 206) en sociale bijstand (p. 207). De passage uit het AIDA-rapport waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst met betrekking tot sociale bijstand en waaruit discriminatie zou blijken, betreft personen die reeds een status hebben, maar nog niet over een verblijfsvergunning beschikken en betreft niet de situatie van personen die reeds een verblijfsvergunning gehad hebben, maar deze opnieuw dienen te verlengen. De verzoekende partij reikt geen concrete elementen aan die aantonen dat haar persoonlijke situatie afwijkt van deze algemene informatie en dat zij een mensonwaardig leven leidde in Duitsland. Zij toont namelijk niet aan dat het dermate moeilijk was om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen en dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).*

*Zoals blijkt uit de lezing van de door verzoekende partij geciteerde passage, is de regeling omtrent gezinshereniging voor haar niet van toepassing aangezien zij erkend is als vluchteling en deze regeling enkel personen met subsidiaire bescherming betreft.*

*Waar verzoekende partij erop wijst dat het voortdurend verhinderen van het beleven van haar familiaal en privéleven alsook de constante vernedering en ongelijke behandeling een impact heeft op haar welzijn en psychisch evenwicht waardoor zij psychisch lijdt en op het einde van haar verzoekschrift nogmaals herhaalt dat zij met persoonlijke problemen kampt, zonder deze voorgehouden psychologische problemen evenwel enigszins te staven, toont zij niet in concreto aan dat haar levensomstandigheden vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in Duitsland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.*

*Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat waar er sprake is van “Italië” men eigenlijk “Duitsland” bedoelt en dit dus een louter materiële vergissing betreft die geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing die wel degelijk de persoonlijke situatie van verzoekende partij in rekening genomen gebracht hebben.*

*Waar de verzoekende partij in haar aanvullende nota ten slotte nog aanvoert dat de toegenomen instroom van vluchtelingen uit Oekraïne de situatie in Duitsland prangender maakt, merkt de Raad op dat dit een algemene situatie is waar elk Europees land mee geconfronteerd wordt. Zij toont hiermee niet aan dat in haar persoonlijke situatie haar rechten en voordelen verbonden aan haar internationale beschermingsstatus in Duitsland niet langer zou kunnen laten gelden.*

*6. Aldus kan er worden aangenomen dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de*

*Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 september 2023 staat het volgende vermeld:

*"Tolk 1496 staat onder eed en tolkt Tigrinya – Nederlands.*

*De verzoekende partij doet afstand van haar aanvullende nota, daar deze de situatie van statushouders in Griekenland en niet in Duitsland betreft.*

*Inzake de beschikking die het voorwerp uitmaakt van haar verzoek om te worden gehoord, meent de verzoekende partij bij monde van haar advocaat dat hierin ten onrechte wordt gesteld dat zij in staat moet worden geacht een normaal leven in Duitsland uit te bouwen. Zij is er toegekomen in 2018 en heeft er nadien problemen ondervonden met de vernieuwing van haar – inmiddels vervallen – verblijfsdocumenten; problemen die niet werden onderzocht door de verwerende partij. In geval van terugkeer naar Duitsland acht zij het respect voor haar gezins- en familieleven problematisch: zij heeft vanuit dat land immers om gezinshereniging verzocht, maar zonder resultaat omdat men er op dit gebied quota hanteert. Dit alles maakt dat artikel 8 van het EVRM dreigt te worden geschonden bij een terugkeer naar Duitsland. Verder wijst de verzoekende partij erop dat zij in Duitsland te kampen had met psychische problemen en met paniekaanvallen. Voor het overige volhardt zij in haar verzoekschrift. Verder bevraagd door de voorzitter, licht de verzoekende partij in eigen persoon toe dat de voornaamste reden waarom zij Duitsland heeft verlaten erin bestaat dat zij aldaar niet beschikte over de juiste verblijfsdocumenten om haar familie te kunnen laten overkomen, waarbij zij erop wijst dat haar echtgenote in Asmara, Eritrea werd gehospitaliseerd omwille van psychische problemen. Verder wijst zij erop dat zij in Duitsland werd bijgestaan door een advocaat maar er desondanks niet goed werd behandeld en uiteindelijk werd afgewezen. In België wordt zij thans bijgestaan door een geestelijke en vindt zij steun in haar nieuw ontdekte geloof en in het woord van god."*

5.1. Op 20 september 2023 ontving de Raad via elektronische weg (J-BOX) overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van de verzoekende partij. Ter terechtzitting verklaart de verzoekende partij afstand te doen van haar aanvullende nota, daar deze de situatie van statushouders in Griekenland en niet in Duitsland betreft.

5.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich ter terechtzitting grotendeels beperkt tot het louter herhalen van elementen en argumenten die zij al eerder aanhaalde en waarmee, in tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt, reeds terdege rekening werd gehouden en waar uitvoerig op werd ingegaan en over gemotiveerd in voormelde beschikking. De verzoekende partij gaat niet concreet in op de inhoud van die beschikking.

De Raad herhaalt dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft de verzoekende partij hiertoe in gebreke.

5.2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 8 november 2013 een beschermingsverzoek indiende in Duitsland. Waar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij pas na vijf jaar als vluchteling werd erkend (NPO, p. 3-4), blijkt uit het administratief dossier echter zeer duidelijk dat haar reeds op 9 oktober 2015 de vluchtelingenstatus werd toegekend (aanvraag derde landen Duitsland, CEDOCA, 19 augustus 2022, map 7). Dit werd ook zo in de beschikking gesteld en wordt door de verzoekende partij ter terechtzitting niet betwist of weerlegd. Volgens het AIDA-rapport (update 2022) wordt bij het toekennen van de vluchtelingenstatus een verblijfsvergunning van drie jaar verleend (p. 180). Dat de verzoekende partij pas in 2018 een verblijfsvergunning van drie jaar, verbonden aan de vluchtelingenstatus, zou zijn verleend, vindt aldus geen grond in de landeninformatie. Gelet op de beschikbare landeninformatie kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij reeds in 2015 een verblijfsvergunning van drie jaar ontving en dat zij deze in 2018 heeft verlengd. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verzoekende partij deze niet opnieuw zou kunnen verlengen.

De verzoekende partij laat bovendien na haar Duitse (verblijfs)documenten voor te leggen. Dat deze documenten zouden zijn gestolen (NPO, p. 6), is bij gebrek aan bewijskrachtige elementen, zoals een aangifte bij de politie, niet meer dan een blote bewering. Hoe dan ook blijft de verzoekende partij in gebreke middels enig concreet bewijs ervan een duidelijk en concreet zicht te bieden op haar Duitse verblijfsdocumenten.

De Raad herhaalt, zoals reeds opgemerkt in de bestreden beslissing, dat het de verzoekende partij toekomt om in concreto aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Duitsland er niet in zal slagen om haar verblijfsvergunning te vernieuwen, dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in dat land en dat de bescherming die haar aldaar werd verleend ontoereikend zou zijn waardoor zij zou terechtkomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie.

Het besluit in voormelde beschikking luidt dat zij hierin niet slaagt en haar betoog ter terechtzitting doet niet anders denken. Zij stelt immers op algemene wijze problemen te hebben ondervonden en legt de bal in het kamp van de verwerende partij. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nergens tijdens haar persoonlijk onderhoud gewag heeft gemaakt van problemen om haar verblijfsvergunning te verlengen. Ze verklaarde immers dat haar verblijfsvergunning niet was vervallen toen zij in 2021 uit Duitsland vertrok; ze vertrok een maand voor de vervaldatum. Gevraagd of zij haar verblijfsvergunning dan heeft verlengd, antwoordde de verzoekende partij slechts “Nee” (NPO, p. 4). Tijdens haar persoonlijk onderhoud betoogde de verzoekende partij dat zij “uit het systeem” is in Duitsland omdat zij langer dan een jaar weg is en dat zij daarom meende dat het haar niet zou lukken om haar verblijfsvergunning te verlengen (NPO, p. 8). De verzoekende partij heeft echter geen melding gemaakt van concrete pogingen die zij zelf zou hebben ondernomen om haar vervallen verblijfsvergunning te verlengen. Het is dan ook niet ernstig om ter terechtzitting plots te verklaren dat zij “problemen” ondervond om haar verblijfsvergunning te verlengen, te meer zij deze “problemen” niet nader duidt en staft. Zij beperkt zich dan ook tot een algemene en vage bewering en blijft steken in ongestaafde speculaties en gissingen. Zij verklaarde immers zelf “ik kan niet zeker zijn, want ik heb dat niet meegemaakt” (NPO, p. 8.)

De verzoekende partij gaat dan ook geheel voorbij aan de gronden van voormelde beschikking zodat zij hier geen ander licht op werpt.

Aangezien er dus geen indicaties zijn dat de geldigheid van haar status van persoon die internationale bescherming geniet in vraag moet worden gesteld, wijst niets er op dat verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland en daar haar verblijfsvergunning, die verband houdt met haar status van persoon die internationale bescherming geniet, niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten. Met een loutere verwijzing naar de Duitse wetgeving waaruit blijkt dat de “verblijfstitel” (die dus dient te worden onderscheiden van de internationale

beschermingsstatus) onder andere vervalt indien de vreemdeling het land heeft verlaten en niet is teruggekeerd binnen zes maanden of binnen een langere periode die door de vreemdelingendienst is vastgesteld, toont verzoekende partij nog niet aan dat haar internationale beschermingsstatus in Duitsland niet meer geldig zou zijn, noch dat haar verblijfstitel niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing er dan ook terecht op gewezen dat *“aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld (...), niets er daarenboven op wijst dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning, die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd”*. De commissaris-generaal heeft er in de bestreden beslissing bijgevolg rekening mee gehouden dat verzoekers verblijfsvergunning niet meer geldig is.

Met haar betoog ter terechtzitting toont de verzoekende partij wederom niet in concreto aan dat het voor haar onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Duitsland de vereiste administratieve stappen te zetten om haar (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen en dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in dat land, noch dat zij, indien zij moeilijkheden zou ondervinden, niet de nodige zelfredzaamheid aan de dag kan leggen om hieraan het hoofd te bieden. De verzoekende partij overtuigt dan ook niet dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie zal terechtkomen.

5.2.2. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de verzoekende partij ter terechtzitting wederom aanhaalt dat zij in geval van terugkeer naar Duitsland het respect voor haar gezins- en familielevens problematisch acht. Zij heeft vanuit dat land immers om gezinshereniging verzocht, maar zonder resultaat omdat men er op dit gebied quota hanteert, zo stelt zij. De verzoekende partij verbindt hieraan ter terechtzitting opnieuw een dreigende schending van artikel 8 van het EVRM bij terugkeer naar Duitsland en voegt aan haar betoog toe dat de voornaamste reden waarom zij Duitsland heeft verlaten erin bestaat dat zij aldaar niet beschikte over de juiste verblijfsdocumenten om haar familie te kunnen laten overkomen, waarbij zij erop wijst dat haar echtgenote in Asmara, Eritrea werd gehospitaliseerd omwille van psychische problemen.

Opnieuw gaat de verzoekende partij voorbij aan de gronden van voormelde beschikking. Zij haalt wederom reeds aangehaalde elementen aan en bouwt hierop voort zonder ook maar enigszins in te gaan op de gronden van de beschikking. Hierin wordt immers geduid dat uit de lezing van de door de verzoekende partij geciteerde passage duidelijk blijkt dat de regeling omtrent quota voor gezinshereniging voor haar niet van toepassing is aangezien zij erkend is als vluchteling en deze regeling enkel personen met subsidiaire bescherming betreft.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat zij zonder resultaat om gezinshereniging verzocht, benadrukt de Raad dat het doel van de asielprocedure er niet in bestaat om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, noch om haar echtgenote te laten overkomen. Wel heeft een asielprocedure als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of zoals in casu na te gaan of de verzoekende partij zich in de Europese lidstaat die haar reeds internationale bescherming verleende, in casu Duitsland, niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in Duitsland geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien zij meent dat haar recht op privé- en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM zou zijn geschonden. In zoverre de verzoekende partij meent dat een terugkeer naar Duitsland een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er nog op dat dat dit niet het voorwerp uitmaakt van de procedure voor de Raad en dat haar betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing strekt er niet toe haar gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat haar verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel.

Verder wordt in voormelde beschikking geduid: *“Waar verzoekende partij erop wijst dat het voortdurend verhinderen van het beleven van haar familiaal en privéleven alsook de constante vernedering en ongelijke behandeling een impact heeft op haar welzijn en psychisch evenwicht waardoor zij psychisch lijdt en op het einde van haar verzoekschrift nogmaals herhaalt dat zij met persoonlijke problemen kampt, zonder deze voorgehouden psychologische problemen evenwel enigszins te staven, toont zij niet in concreto aan dat haar levensomstandigheden vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in Duitsland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.”* De verzoekende partij voert ter terechtzitting geen valabele argumenten aan die hier een ander licht op

werpen. Thans reikt zij, waar zij opnieuw poneert dat zij in Duitsland te kampen had met psychische problemen en met paniekaanvallen, evenmin geobjectiveerde (medische) stavingstukken aan die een bijzondere kwetsbaarheid aantonen waardoor zij zich in Duitsland niet staande zou kunnen houden. Door ter terechtzitting slechts zonder verdere verduidelijking te poneren dat zij in Duitsland werd bijgestaan door een advocaat, maar er desondanks niet goed werd behandeld en uiteindelijk werd afgewezen, laat staan dat zij haar betoog in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking, kan zij evenmin overtuigen. De slechts algemene aanvulling dat zij in België thans wordt bijgestaan door een geestelijke en steun vindt in haar nieuw ontdekte geloof en in het woord van god, doet evenmin anders denken. Hieruit blijkt niet dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland.

5.2.3. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij aangeeft het niet eens te zijn, elementen herhaalt, herformuleert en hierop voortbordurt en stelt te volharden. Zij gaat hierbij echter voorbij aan de concrete gronden van voormelde beschikking waarin rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden en gaat hierop niet of nauwelijks concreet in, minstens ontkracht noch weerlegt zij deze. Zij blijft in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren die afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen gronden en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. Zij toont bijgevolg, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en in de beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Duitsland kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij niet naar Duitsland zou kunnen terugkeren en er haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen en zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Duitsland werd verleend, kan stellen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES